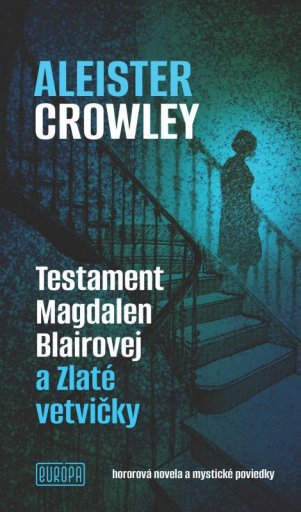

ALEISTER CROWLEY

Testament Magdalen Blairovej a Zlaté vetvičky

EUROPA

hororová novela a mystické poviedky

ALEISTER CROWLEY

Vydanie knihy z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Aleister Crowley *Testament Magdalen Blairovej a Zlaté vetvičky*

Preklad © Katarína Kvoriaková 2025

Redakčná úprava © Martin Plch 2025

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2025 **bee&honey**

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2025

Ako tridsiaty piaty zväzok edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2025

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-8237-040-2

Testament Magdalen Blairovej a Zlaté vetvičky

Zväzok 35

Testament Magdalen Blairovej

PRVÁ ČASŤ

I.

V treťom semestri na kolégiu Newham som už patrila medzi obľúbených študentov profesora Blaira. Neskôr síce premárnil dosť času chválou mojej drobnej postavy a príťažlivej tváre s veľkými okrúhlymi sivými očami a dlhými čiernymi mihalnicami, no spočiatku ho priťahoval najmä môj jedinečný dar. Málo mužov, a domnievam sa, že žiadna iná žena, sa mi ani zďaleka nemohli rovnať v jednom z najcennejších predpokladov pre vedecké štúdium – schopnosti odčítat' aj tie najmenšie rozdiely. Mala som chabú pamäť, a to mimoriadne, horko-ťážko som sa preto dostala na Cambridgeskú univerzitu. No meranie som dokázala upraviť oveľa presnejšie než ktorýkoľvek študent či profesor a z verniéra odčítat' s takou presnosťou, na akú ostatní nemohli ani ašpirovať. Navyše som oplývala aj priam nadprirodzeným nadaním na podvedomé odhady. Keď som asistovala pri pokuse, v ktorom bola treba udržať teplotu roztoku, povedzme, medzi sedemdesiatimi až osemdesiatimi stupňami, vôbec som nemusela sledovať teplomer. Inštinktívne som vedela, že sa ortuť blíži k tej hranici, a tak som odišla od inej práce a prispôsobila Bunsenov horák bez toho, aby som sa nad tým čo i len zamyslela.

Ešte pozoruhodnejšie bolo, keď niekto bez môjho vedomia umiestnil na lavičku predmet a potom ho odložil, a ak sa ma naň opýtal do niekoľkých minút, vedela som ho zhruba opísať a hlavne som dokázala rozlíšiť tvar jeho základne a stupeň jeho odolnosti voči teplu a svetlu. Tieto údaje mi následne poskytnú celkom dobrú predstavu, o aký predmet išlo.

Moju schopnosť sme opakovane testovali a zakaždým úspešne. Jej zjavnou príčinou bola extrémna vnímavosť voči aj tým najmenším zmenám teplôt.

A dokonca už v tom čase sa mi tiež obzvlášť dobre darilo čítať myšlienky. Ostatné dievčatá sa ma úplne desili. Vôbec to však nemuseli robiť, nemala som ambície ani energiu zneužívať niektorú zo svojich schopností. Ba i dnes, keď prinášam ľudstvu posolstvo o zatratení takom príšernom, že vo veku dvadsaťštyri rokov zo mňa zostala iba zoschnutá a zvráska-vená troska, som krajne vyčerpaná a ľahostajná voči myšlienkam iných.

Drieme vo mne srdce dieťaťa, vedomie Satana, letargia neviem akej choroby, a predsa som vďaka Bohu – ach, snáď skutočne neexistuje žiadny Boh?! – odhodlaná vystríhať ľudstvo, aby nasledovalo môj príklad, a potom si v ústach odpáliť nálož dynamitu.

II.

V treťom ročníku na kolégiu Newham som už každý deň trávil štyri hodiny u profesora Blaira doma. Všetku ostatnú robotu som zanedbávala, vykonávala ju iba mechanicky, ak vôbec. K tomu všetkému došlo postupne, hlavne vďaka istému incidentu.

Chemické laboratórium tvorili dve miestnosti. V tej menšej sa dalo zatemniť, a práve vtedy (na jar počas môjho druhého ročníka) sa používala zrovna tá. V ten prvý júnový týždeň zavládlo vonku mimoriadne krásne počasie. Dvere boli zatvorené a za nimi pracovala jedna dievčina, úplne sama, na experimente s galvanometrom.

Zamestnávala ma vlastná robota, keď som bez akéhokoľvek varovania zodvihla hlavu a zvolala: „Rýchlo, Gladys o chvíľu odpadne.“ Všetky oči v miestnosti sa upreli na mňa. Náhlila som sa k dverám a asi po desiatich krokoch v celom laboratóriu vypukla panika, lebo jej ťažké telo sa náhle zvalilo na zem.

Spôsobilo to len teplo a dusno a Gladys v ten deň nemala vôbec chodiť do práce. No napokon ju celkom ľahko prebrali a potom sa aj dotknutá nechala pohltiť chaosom, ktorý nasledoval. „Ako to vedela?“ zaznievalo zo všetkých strán, lebo to, že som to vedela, bolo zjavné. Ada Brownová (Athanasia contra mundum) celú udalosť zľahčovala. Margaret Letchmerová sa domnievala, že som azda niečo začula, možno výkrik, ktorý nezachytil nik iný, keďže boli všetci tak veľmi zabraní do svojej činnosti. Doris Lesliová zas hovorila o druhom zraku a Amy Gorová o „vnímavosti“. Celý deň dookola omieľali teórie, všetko len márne dohady. Profesor Blair prišiel práve v tej najhorlivejšej časti diskusie, za dve minúty všetko upokojil, rozprúdil hru na fakty a mňa pozval na večeru. „Domnievam sa, že ste ako ľudský tepelný snímač,“ poznamenal. „Súhlasili by ste, aby sme po večeri vyskúšali niekoľko kabaretných trikov?“ Jeho teta, ktorá mu udržiavala dom, zbytočne protestovala a prischla jej úloha hlavnej inšpektorky v skúške mojich piatich zmyslov.

Najprv sme skúmali môj sluch a zistili sme, že je normálny, alebo aspoň zhruba. Zaviazali mi šatku cez oči a teta ma (s nadmernou obozretnosťou) postavila medzi seba a profesora. Zistila som, že dokážem opísať aj ten najmenší pohyb, ktorý urobil, pokiaľ stál medzi mnou a západným oknom. Vôbec to nefungovalo, keď sa presúval do iných častí miestnosti. Aj tieto výsledky zodpovedali teórii tepelného snímača, no v iných prípadoch jej úplne protirečili. Závery boli skrátka pozoruhodné a záhadné. Dve hodiny vzácneho času sme premrhali zbytočným teoretizovaním. V tomto prípade ma teta (s mimoriadne chmúrnym pohľadom prameniácim z jej strachu) pozvala stráviť letné prázdniny v Cornwalle.

V týchto mesiacoch sme sa s profesorom usilovne pokúšali odhaliť presnú povahu a obmedzenia mojich schopností. Výsledok bol v istom zmysle nulový.

Tak po prvé, tieto sily sa neustále „prebúdzali na novom mieste“. Zdalo sa, že všetko to dokážem len vďaka vnímaniu

nepatrných rozdielov, ale zároveň sa javilo, že na to používam rozličné nástroje. „Kde jedno zmizne, druhé sa objaví,“ poznal profesor Blair.

Tí, ktorí sa nikdy nepodujali na žiadny vedecký experiment, si nevedia ani len predstaviť, z čoho všetkého môžu prameniť chyby aj v tých najjednoduchších pokusoch a ako ťažko sa dajú odhaliť. A v takej hmlistej a nezvyčajnej oblasti výskumu nemožno dôverovať žiadnym výsledkom, pokiaľ sa tisíckrát nepotvrdia. Ibaže v našom bádaní sme neodhalili žiadne konštanty, iba premenné.

I keď sme mali stovky faktov, z ktorých by každý mohol vyvrátiť všetky prijaté teórie o prostriedkoch komunikácie medzi myslami, v skutočnosti sme nemali nič, holé nič, čím by sme dokázali podložiť novú teóriu.

Je prirodzene nemožné čo i len načrtnúť priebeh nášho výskumu. Dvadsaťosem kníh s podrobnými poznámkami o prvej časti výskumu majú k dispozícii moji poručníci.

III.

Jedného dňa, počas tretieho roku štúdia na univerzite, môjho otca postihla nebezpečná choroba. Okamžite som sa vybrala na bicykli do mesta Peterborough a na prácu som si ani nespomenula. (Otec bol kanonikom v miestnej katedrále.) Na tretí deň som dostala telegram do profesora Blaira, v ktorom stálo: „Stanete sa mojou manželkou?“ Až do toho okamihu som nikdy o sebe neuvažovala ako o žene, ani o ňom ako o mužovi, ale v tej chvíli som vedela, že ho milujem a vždy som ho milovala. Jeden by mohol povedať, že išlo o prípad „lásky na prvú neprítomnosť“. Otec sa rýchlo zotavil a ja som sa vrátila do Cambridge. Jedného májového týždňa sme sa zosobášili a ihneď sme odcestovali do Švajčiarska. Prosím, ušetrte ma od opisovania tejto posvätnéj časti môjho života, jednu udalosť však nesmiem opomenúť.

Sedeli sme v záhrade pri Lago Maggiore po príjemnom putovaní z Chamonix cez priesmyk Col du Géant do Courmayeur, odtiaľ do Aosta a postupne do Pallanza. Arthur vstal, zjavne mu na um zišiel nejaký nápad, a začal sa prechádzať hore-dolu po terase. Ja som náhle pocítila nutkanie otočiť hlavu a uistiť sa, že je tam.

Tým z vás, ktorí toto čítate, sa to môže javiť ako bezvýznamné, pokiaľ neoplyvate veľkou predstavivosťou. No predstavte si, ako sa rozprávate s priateľom za denného svetla a zrazu sa nakloníte, aby ste sa ho dotkli. „Arthur!“ zvolala som. „Arthur!“

Keď počul rozrušenie v mojom hlase, ihneď ku mne pribol. „Čo sa deje, Magdalen?“ pýtal sa a z každého jeho slova sršala obava.

Zažmurila som oči. „Pohni rukami!“ prikázala som mu. (Stál priamo medzi mnou a slnkom.)

Poslúchol a čudoval sa.

„Si... robíš...“ jachtala som. „Ach nie! Neviem, čo robíš. Som slepá, prišla som o svoj dar!“

Dvíhal ruku nad hlavu a späť. No márne. Nič som necítila. V tú noc sme zopakovali asi tucet experimentov. A všetky zlyhali.

Zatajili sme svoje sklamanie, ale našu lásku to nepoznačilo. Naopak, medzi nami zavládlo ešte výraznejšie a silnejšie pochopenie. Ale to sa zrejme stáva medzi mužmi a ženami, ktorí nesebecky milujú celým srdcom.

IV.

V októbri sme sa vrátili do Cambridgu a Arthur sa v novom školskom roku vrhol do práce s plným nasadením. Potom som ochorela a všetka nádej, ktorú sme chovali, sa rozplynula. Najhoršie bolo, že priebeh choroby odhalil stav, ktorý si vyžadoval

toľko operácií, koľko len žena dokáže uniesť. Nielenže sme prišli o všetku nádej z minulosti, ale nazmar vyšla aj všetka nádej na budúcnosť.

Počas môjho zotavovania sa mi prihodil najpozoruhodnejší incident môjho života.

V jedno popoludnie ma trápili obrovské bolesti a chcela som, aby ma navštívil lekár. Zdravotná sestra sa pobrala do pracovne, aby mu zatelefonovala.

„Sestra!“ ozvala som sa, keď sa vrátila. „Neklamte mi. Určite neodišiel do Roystonu. Zistil, že má rakovinu, a preto je príliš rozrušený, aby mohol prísť.“

„A čo ešte nepoviete?“ odvetila sestrička. „Je pravda, že nemôže prísť, a akurát som vám chcela oznámiť, že naozaj musel odísť do Roystonu, ale o rakovine nepadlo ani slovo.“

Hovorila pravdu, nepreznal jej to. No na druhý deň ráno sme sa dozvedeli, že som mala správnu „predtuchu“.

Len čo som sa cítila dostatočne dobre, znovu sme začali s našim experimentom. Schopnosti sa mi vrátili – a dokonca trojnásobne zosilneli.

Arthur vysvetľoval moje „predtuchy“ nasledovne: „Keď ťa lekár navštívil naposledy, vedome netušil, že má rakovinu, ale príroda podvedome vysielala varovanie. A ty si ho zrejme takto zachytila – vynorilo sa v tvojom vedomí, keď si vyčítala zo sestrinej tváre, že ochorel.“

Táto teória, nech už bola akokoľvek pritiahnutá za vlasy, aspoň nepripúšťala do úvahy tie chabé táraniny o „telepatii“.

A od tých čias moje sily len rástli. Dokázala som vyčítať manželovi myšlienky zo sotva postrehnuteľných pohybov tváre rovnako ľahko, ako hluchonemý dokáže občas aj na diaľku odčítať slová človeka iba z pohybov pier.

Ako sme postupne, deň za dňom, pracovali, podarilo sa mi vnímať detaily ešte precíznejšie. Nielenže som vedela prečítať emócie, ale dokázala som aj odhadnúť, či si myslí rad čísel tri, štyri, šesť, päť, osem, dva, dva alebo tri, štyri, päť, šesť,

osem, dva, dva. V rokoch po mojej chorobe sme uskutočnili štyristotridsaťšesť experimentov podobného druhu a každý trval niekoľko hodín. Z celkových deväťtisíc tristo šesťdesiatich troch pokusov sa nevydarilo iba stodvadsaťdva, a aj to vo všetkých prípadoch bez výnimky iba čiastočne.

Nasledujúci rok sme skúšky rozšírili na čítanie jeho snov. Aj v tom som si počínala rovnako úspešne. Bežná prax spočívala v tom, že som opustila miestnosť skôr, ako sa zobudil, zapísala som si sen, ktorý sa mu zrejme sníval, a čakala som naňho pri raňajkách, kde sme si porovnali záznamy.

Vytrvalo sa zhodovali – s tou výnimkou, že moje zápisky boli vždy presnejšie ako jeho. Takmer zakaždým však potvrdil, že si spomenul na detail, ktorý som dodala ja. Ibaže tento detail, ako sa domnievam, nemal žiadnu vedeckú hodnotu.

No čo na tom záleží, keď si spomeniem na hrôzy, ktoré na nás číhali...

V.

Počas tretieho roku nášho manželstva sa čoraz viac ukazovalo, že moja schopnosť odhaliť Arthurove myšlienky sa nezakladala iba na čítaní pohybov svalov. Bez hanby sme trénovali „telepatiu“. Prepracovanými opatreniami sme vylúčili teórie ako „čítanie z pohybov svalov“, „nadmieru rozvinutý sluch“ či „ľudský tepelný snímač“. No napriek tomu som stále dokázala čítať jeho myšlienky. Jeden rok sme sa na Veľkú noc vybrali na dovolenku do severného Walesu a na týždeň sme sa rozdelili. Na konci týždňa sme sa v konkrétnu hodinu mali stretnúť, on na záveternej strane kopca Tryfan a ja na náveternej. Arthur si tam mal otvoriť zapečatené vrecúško so správou od „náhodného neznámeho, ktorého stretol v Pen-y-Pass počas týždňa“ a mlčky si ju pre seba prečítať. Aj tento experiment sa dokonale podaril. Zopakovala som zo správy každé slovo. Teória,

ktorá by vylučovala „telepatiu“, znela, že by som musela predtým stretnúť toho „neznámeho“ a vyčítať z neho, čo za daných okolností napíše. Priama komunikácia mysle s myslou bolo zaiste jednoduchšie vysvetlenie.

Predpokladám, že keby som vedela, kam to až zájde, zbláznila by som sa. Je nesmierne šťastie, že môžem varovať ľudstvo, čo každého z nás čaká. Najväčším dobrodincom ľudskej rasy však bude ten, kto vynájde výbušninu podstatne rýchlejšiu a ničivejšiu ako dynamit. Kiežby som si len verila a mohla pripraviť chlorid dusitý v dostatočnom množstve...

VI.

Najprv sa Arthura zmocnila apatia a nevšímavosť. Dokonalá láska, ktorá sprevádzala naše manželstvo, sa vytratila bez varovania, nepostrehnuteľnými krokmi. Tento fakt som však odhalila úplnou náhodou. V jeden letný večer sme sa člnovali na rieke Cam. Jeden z Arthurových študentov, tiež v kanoe, nás vyzval na preteky. Pod mostom Magdalen sme už vyhrávali o celú dĺžku, keď som zrazu začula manželovu myšlienku. Presakoval z nej ten najohavnejší a najpríšernejší smiech, aký si možno predstaviť. Ani samotný diabol sa tak nesmeje. Zvrieskla som a pustila som pádlo. Obaja muži si mysleli, že mi prišlo zle. Presviedčala som samu seba, že sa to iste smial iba nejaký meštiak na moste a moje precitlivené vnímanie ten zvuk ešte skreslilo. Viac som o tom nehovorila a Arthur sa tváril vážne. V noci sa ma náhle po dlhom dumaní spýtal: „Spôsobila to moja myšlienka?“ Zmohla som sa iba na vyjachtanie, že neviem.

Náhodne sa začal sťažovať na únavu a letargiu, ktorá sa mi predtým zdala nepodstatná, no teraz nadobudla príšerný rozmer. Bolo v ňom niečo... niečo, čo nebolo on! Jeho ľahostajnosť sa javila dočasná, no čoskoro som si uvedomila, že je stále prítomná – a neustále rastie. V tom čase som mala

dvadsaťtri rokov. Iste sa čudujete, že to píšem s takou nesmiernou vážnosťou. No niekedy sa mi zdá, akoby som ani nikdy nemala vlastné myšlienky, akoby som vždy len čítala myšlienky druhých alebo prírody. Ako žena som si pripadala iba v tých prvých mesiacoch manželstva.

VII.

Šesť nasledujúcich mesiacov mi neprinieslo nič nezvyčajné, iba sa mi šesť- či sedem ráz sníval živý a príšerný sen. Arthur to predtým mnou nezmienil ani slovom. No aj napriek tomu som vedela, že tie sny patrili jemu, nie mne, alebo skôr, že sa nachádzali niekde v jeho podvedomom bdelom „ja“, lebo jeden sa prihodil v popoludnie, keď šiel poľovať, a nie počas spánku.

Posledný sa dostavil koncom októbra. Arthur ako vždy prednášal v škole a ja som bola doma. Po ťažkých raňajkách a prebdenej noci ma zmáhala apatia. Vtom sa mi vybavila prednášková miestnosť, príšerne zväčšená oproti skutočnosti, až zaberala celý priestor, a na pódiu sa do všetkých strán rozťahoval obrovský, mŕtvolne biely démon s tvárou, ktorá bola len výsmechom Arthurovej. Zračila sa na nej neopísateľná diabolská radosť. Bledá a napuchnutá, pery ovisnuté a popolavé, ponad pult sa mu záhyb za záhybom prepádalo brucho, vytlačalo študentov z hľadiska a neopísateľne sa pritom vycieral. Potom mu z úst stiekli tieto slová: „Dámy a páni, vyučovanie sa skončilo. Môžete ísť domov.“ Ani si len netrúfam vyjadriť zlomyseľnosť a oplzlosť týchto jednoduchých viet. Potom zvýšil hlas, až vrieskal, a vykrikoval:

„Vaječné bielko! Vaječné bielko! Vaječné bielko!“ a dokonca celých dvadsať minút.

Pôsobilo to na mňa priam šokujúco. Bolo to, akoby som uvidela Peklo.